

Alkoholit

Byl jednou jeden jeskyňář a ten moc rád bádá v útrokách země a v jejích dutinách a rád objevoval nové a nové jeskyně s novými útvary.

Dlouho se mu nedařilo objevit něco nového, stále to bylo to samé, stále ty stejné známé krápníky, až jednou...

jednou se to podařilo.

Při své výpravě do podzemního světa narazil na podivnou malou jeskyňku, kde se krápníky chovaly poněkud podivně a dokonce tam narazil i na dva krápníky úplně nové.

Zajímavé bylo, že i on sám se v té jeskyňce cítil velmi krásně a měl tam vždy dobrou náladu, a tak se tam často vracel.

V té jeskyni byl samozřejmě krápník, kterým to začíná a který se nazývá Brčko a pak tam byly další dva nové Semtexit a Alkoholit.

Jeskyňář si všiml, že z Alkoholitu se vypařuje tekutina, která má velký vliv na ostatní krápníky ale i na něho. Například Brčko, když nasávalo výpary z Alkoholitu, tak mělo tendenci se napařovat a vytahovat a občas z něho ukápla kapka "potu", takže jak se tak napařoval a natahoval, stával se z něho Stalaktit a jak z něho tak ukapávalo, zespoda začal růst Stalagmit. Také Stalagmit se choval pod vlivem výparů z Alkoholitu jinak, než se obvykle stalagmity chovají. Byl nezřízeně veselý a bujarý a měl chuť se s každým družít, neřku-li rozmnožovat, a tak se stalo, že se jednoho dne Stalaktit a Stalagmit spojili a vznikl Stalagnát.

Pokud jde o Semtexit, tak ten měl po výparovém opojení velmi výbušnou náladu a také to občas v jeskyni mezi krápníky pěkně "bouchlo".

Jeskyňář byl pohodář a čím více prodléval v této jeskyni, tím více ho to tam stále táhlo a vlastně už nebylo dne, aby do jeskyňky nepřišel. Už mu ale nestačilo výpary z Alkoholitu jen vdechovat, začal Alkoholit dokonce olizovat, protože zjistil, že pak má ještě lepší náladu, a hlavně rychleji, než když jen inhaluje.

A pak už náš milý olizovač ani nechodil na povrch zemský, už nevylézal a celý svůj drahocenný čas trávil ve společnosti krápníků. Na zemi si už dávno mysleli, že jeskyňář někde v podzemí zahynul, a proto ho zpočátku oplakávali, ale pak si na to zvykli a jeho milá si našla jiného milého a jeho pozemskou práci zastával jiný pracovník a jeho majetek se rozmělnil a rozprodal.

Tohle vše ale jeskyňář nevěděl, žil si ve svém světě se svým milým Alkoholitem, až do té doby, dokud celý Alkoholit nespotřeboval. Potřeboval ho totiž stále více a více, aby neztratil tu dobrou náladu, kterou po jeho požití měl.

A když už Alkoholit došel, milý jeskyňář tam posel, protože přijímal jen zrádnou tekutinu a žádnou potravinu a byl příliš slab na to, aby byl ještě schopen vylézt z jeskyně na povrch.

A poučení z povídky zní: " Ode všeho potěšení trochu, nebo skončíš špatně milý hochu."

Dobrá nálada

Povídka (pohádka na dobrou noc)

Žila, byla Dobrá nálada. Žila u jedné rodiny, v lůně přírody a v té rodině byli všichni dobře naladěni. Tatínek i maminka, také děti a i jejich domácí zvířátka. Pohodička prostě panovala v celém domě a přenášela se z jednoho na druhého.

Jednoho dne si Dobrá nálada řekla, že by se mohla vydat do světa, aby zjistila, jak jsou na tom ostatní lidé a pokud je někdo nenaladěný, tak by mu ze sebe mohla kousek dát, aby měl také dobrou náladu.

Jak tak šla světem, zjišťovala, že ostatní lidé dobrou náladu rozhodně nemají, alespoň většina. Jednoho dne potkala Špatnou náladu a dala se s ní do řeči:

"Špatná nálado, jak to, že je Tě všude tolik? Vypadá to, že se rozdáváš plnými hrstmi, ale místo aby Tě ubývalo, tak Tě přibývá a pokud je Tě už někde opravdu hodně, nepomůže ani to, že se také snažím ze sebe kousek lidem předat. Jak je to možné? A navíc musíš být strašně vyčerpaná a unavená, když každému poskytuješ kus sebe!"

A Špatná nálada odpověděla:

"Milá Dobrá nálado, to je úplně jednoduché. Já vůbec nejsem vyčerpaná! Naopak, lidé mi sami pomáhají a rozmnožují špatnou náladu, protože negativismus je jako sněhová koule a když se valí, tak sbírá další a další negativní myšlenky a špatná nálada tak utěšeně narůstá. Mimochodem, předat někomu Špatnou náladu je ještě ke všemu velmi snadné. Lidé jsou pohodlní, a tak je pro ně snazší podlehnout špatné náladě, než zapracovat na dobré a z té špatné se dostat. Důležitý je také fakt, že Špatná nálada spotřebovává hodně energie a když má člověk Špatné nálady opravdu hodně, tak již mnohdy ani nemá žádnou energii na to, aby se z ní dostal."

Dobrá nálada se zamyslela a uvědomila si, odkud odešla a jak se chovali ti lidé, co s nimi tak dlouho žila. Ano, měli také své problémy, ale snažili se jeden druhého povzbuzovat a dodávat si Dobré nálady a když bylo nejhůře, tak v sobě chovali alespoň naději, že Dobrá nálada zase přijde a poroste a snažili se ji všelijak příživovat, třeba jen pouhým úsměvem, pohlazením, dobrým skutkem. A jak si to, tak vzájemně předávali, tak Dobrá nálada narůstala a narůstala, ale nebylo to zadarmo. Ano, ti lidé na tom museli zapracovat, nesměli podlehnout hned Špatné náladě, museli se velmi snažit, a proto si pak také Dobré nálady velmi vážili a snažili se ji mezi sebou udržet. Žádná Špatná nálada tedy neměla šanci jim energii odebírat, naopak s Dobrou náladou v nich energie narůstala.

A tak se Dobrá nálada rozhodla, že bude vyhledávat právě takovýto druh lidí. Lidi, kteří se snaží a nejsou pohodlní, předávají radost jeden druhému a snaží se být dobře naladěni a pokud nejsou, neztrácejí víru a naději, že se k nim Dobrá nálada, zase vrátí, protože té Špatné nálady je všude dost a dost.

Tak dobrou noc, milé děti a milí lidé a mějte hezké sny, ale i dny plné Dobré nálady.